

θά προσκληθῶσιν ἵνα ἐπιδείξωσι τὰ φῶτά των, καὶ τὴν Τέχνην των οὐχὶ ἐν ταῖς στήλαις τῶν ἐφημερίδων ἀλλ' ἀπο τῆς σκηνῆς.

VIII.

Περὶ μελοδράματος Ἑλληνικοῦ οὐδὲν ποιούμεθα λόγον διότι φρονοῦμεν ὅτι οὐδὲ πρέπει ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ γίνηται περὶ τοιοῦτου θέματος λόγος. Τὸ μουσικὸν δρᾶμα ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ σήμερον κατέκτησε τὰς σκηνὰς τῶν πολυαριθμοτέρων καὶ πλουσιωτέρων θεάτρων, συνδυαζόμενον δὲ πρὸς μεγαλοπρεπῆ σκηνικὰ θεάματα, ἀπορρόφᾷ τὸ μέγιστον μέρος τῶν ὑπὲρ τοῦ θεάτρου ἐν γένει δαπανωμένων χρημάτων, καὶ τὸ γεγονός· τοῦτο ἢ πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ τὰ θεάματα αἰσθητικὴ τάσις ἀνταποκρίνεται ἀκριβῶς πρὸς τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τῶν μεγάλων κοινῶν τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης: Ἡ ψυχολογικὴ αὕτη κατάστασις καθ' ἡμᾶς τυγχάνει τεκμήριον ἀσφαλέςτατον τῆς τελουμένης ἠθικῆς ἐξελίξεως καθ' ὃ σημεῖον ἢ πρὸς τὸ ἰδεῶδες ἔμφυτος τῶν ψυχῶν τάσις ἄρχεται ἀναλαμβάνουσα τὸ ἑαυτῆς κράτος παρὰ ταῖς κοινωνίας ἐκείναις αἵτινες τὴν πραγματικότητα ἐλάτρουσαν.

Μέχρι τοῦδε ἡ μετὰ τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑφισταμένη ἀντίθεσις ἥτις ἐν τῷ Ἑλληνικῷ μὲν χαρακτῆρι καὶ πνεύματι ἐκδηλοῦται εἰς ἰσορροπίαν θαυμάσιον, παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ δὲ τῶν ἄλλων πολιτισμῶν εἰς πάλιν τῆς πραγματικότητος πρὸς τὸ ἰδεῶδες, ὡς πεδίον τῆς πάλης αὐτῆς ἔσχε τὴν κοινωνικὴν μονάδα, αὐτὸν τὸν

ἀνθρώπον· καὶ ἐν τῇ πάλῃ ποτὲ μὲν ἐπεκράτησε τὸ ἐν ποτὲ δὲ τὸ ἕτερον τῶν δύο στοιχείων· τὸ δρᾶμα ἢ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ τῷ ἔπει ἢ ἐν μυθιστορήματι ἐξελισσόμενον, ἐν παντὶ χρόνῳ αἰσθητικῶς ἠρμήνευσε καὶ ἀπετύπωσε τὴν πάλιν αὐτὴν· σήμερον ὅμως ἡ τελειοποίησις τῶν καλλιτεχνικῶν μέσων συνεπάγεται τὴν εὐρυσιν, τὴν ἐπέκτασιν τοῦ πεδίου τῆς πάλης αὐτῆς ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ κοινωνικὴ μονάς, ὁ ἀνθρώπος, κατὰ μικρὸν ἐκλείπει ὑποκαθισταμένης αὐτῇ εὐρύτερας, γενικωτέρας τινὸς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἰδέας. Τὸ ἀόριστον καὶ ἄλλως ἀνέκφραστον τῶν ἀπὸ τῆς μουσικῆς ἐντυπώσεων καὶ αἰσθημάτων, τὸ ἔκτακτον καὶ ἰδεῶδες ὑπεράνθρωπον τῶν μεγάλων σκηνικῶν θεαμάτων, προτιμώμενα καὶ ἐπιζητούμενα σήμερον ὑπὸ τῶν κοινῶν τῆς Ἑσπερίας ὡς καλαισθητικαὶ ἀπολαύσεις, τεκμηριοῦσι περὶ τῆς τελουμένης ἐν τῇ Τέχνῃ μεγάλης μεταμορφώσεως· αὕτη ἢ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἀκμὴ τῆς ζωγραφικῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρακμάζουσαν γλυπτικὴν τυγχάνει ἐν ἔτι τοιοῦτο τεκμήριον.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιζητηθῶσι τώρα καὶ ἐπὶ πολὺ ἔτι παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινῳίᾳ: καὶ ἂν τοιαῦτα τινες καλαισθητικαὶ τάσεις ἐκδηλῶνται ἐν αὐτῷ, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἀπομυμητικὴν μανίαν ἣτις διακρίνει τὴν διανοουμένην παρ' ἡμῶν μεταβατικὴν περίοδον οὐχὶ δὲ εἰς αἰσθητικῶς ἐξηγουμένην ψυχολογικὴν ἀνάγκην.

Ἀποκτήσωμεν θεάτρον οἷον ἐνόησαν αὐτὸ οἱ ἀθάνατοι ἡμῶν πρόγονοι: αὐτοῦ αἰσθάνεται σήμερον τὴν ἀνάγκην ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ κοινῳία.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΡΑΜΑΣΙ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡΟΥ ΚΑΙ ΕΝ Τῷ ΠΟΙΗΜΑΤΙ ΤΟΥ ΔΑΝΤΕ

ὑπὸ G. Chiarini.

(συνέχεια.)

IV.

Ἐπιβλέψαντες ἀνωτέρω τοὺς δραματικούς ἐκείνους ποιητὰς ἢ συγγραφεῖς, οἵτινες ἀρέσκονται νὰ ἐπιδεικνύωσι τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς γυναικός, καὶ οἱ ὅποιοι οὐδὲν ἄλλο, οὕτως εἰπεῖν, εὐρίσκουσιν εἰς τὴν γυναῖκα, ἐκτὸς τῶν ἐλαττωμάτων καὶ ἀδυναμιῶν τῆς, δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὴν πρόσωπον ἄξιον κωμωδίας καὶ δράματος.

Ἄν ἤθελέ τις νὰ κρίνῃ τὴν γυναῖκα κατὰ τοὺς συγγραφεῖς τούτους, θὰ ἐνόμιζεν αὐτὴν ἀπολύτως ἀνίκανον τοῦ νὰ συλλαβῇ ἐν ἑκ τῶν εὐγενεστέρων ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, τὸ τῆς φιλίας· θὰ ἐνόμιζεν αὐτὴν κακεντρεχῆ καὶ κακόβουλον εἰς ὅλας τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῶν ὁμοίων αὐτῇ πλασμαμάτων τοῦ ἰδίου αὐτῆς φύλου. Δὲν φαίνεται ὅμως τὸ αὐτο καὶ εἰς τὸν Σαιξπήρον. Ἐν τῇ κωμωδίᾳ *Πολὸς Θόρυβος διὰ τίποτε* ἡ Βεατρίκη καὶ ὁ Ἐρῶς ἀγαπῶνται μὲ τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ ἐγκαρδιωτέραν φιλίαν. Ἡ φιλία τῆς Κελίας πρὸς τὴν Ροσαλίνδαν ἐν τῇ κωμωδίᾳ *Ὅπως ἀγαπᾶτε* ἀνυψοῦται μέχρι τοῦ ἥρωϊσμοῦ. Ὅπως ἀκολοθήσῃ τὴν φίλην τῆς ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ἡ Κελία ἐγκαταλείπει τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ παραιτεῖται καὶ τοῦ πριγκιπικοῦ βίου καὶ τοῦ στέμματος. Ἐκτὸς τῆς φιλίας ὁ Σαιξπήρος ἔδωκεν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὸ ὑψηλότερον αἰσθημα τῆς γενναιοψυχίας πρὸς τὰς ἑαυτῶν ἀντιζήλους ἐν τῷ ἔρωτι. Ἐν τῇ κωμωδίᾳ *Οἱ δύο εὐγενεῖς τῆς Βερόνας* ἡ Ἰουλία ἐγκαταλείπεται ὑπὸ τοῦ ἔραστοῦ τῆς, ὅστις ἐρωτεύεται ἄλλην γυναῖκα. Ἐν τούτοις ἡ Ἰουλία οὐδὲν αἰσθημα μίσους συλλαμβάνει ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς κατὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, διότι γνωρίζει ὅτι, ἂν τῇ ἀφῆρσε τὸν ἔραστήν, οὐδόλως ὅμως εἶναι ἔνοχος εἰς

τοῦτο. Δὲν εἶνε ὀλιγώτερον γενναία ἡ Βιόλα πρὸς τὴν Ὀλιβίαν ἐν τῇ κωμωδίᾳ *Ὅ, τι θέλετε*. Ἡ Βιόλα εἶνε ἐρωτευμένη εἰς τὸν δοῦκα Ὀρσίνον καὶ διὰ νὰ ἦναι πλησίον τοῦ εἰσέρχεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μεταμφισμένη ὡς εὐγενῆ παῖς (page). Ὁ δοῦξ ἀγαπᾷ τὴν κόρησσαν Ὀλιβίαν, ἣτις οὐδόλως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἔρωτά του καὶ δὲν θέλει οὔτε κἂν νὰ τὸν βλέπῃ. Ὁ Δοῦξ πέμπει πρὸς αὐτὴν τὸν ὑπρέτην του, δηλαδὴ τὴν Βιόλαν, ὅπως μεσιτεύσῃ, παρακαλέσῃ, ἐνεργήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὁ ὑπρέτης, τοῦτ' ἔστιν ἡ Βιόλα ἐξυπηρετεῖ πιστότατα τὸν κύριόν τῆς καὶ ἐνεργεῖ μὲ πάντα τρόπον ὅπως ἡ Ὀλιβία δεχθῇ τὸν ἔρωτα τοῦ Δοῦκος καὶ ἀνταποκριθῇ πρὸς αὐτόν. Ὅλα ταῦτα δύνανται νὰ φανῶσιν εἰς τινὰς μίαν ἰδιοτροπία τοῦ ποιητοῦ καὶ τίποτε περιπλέον, καὶ ὅμως ὅλα ταῦτα ἐν τῇ κωμωδίᾳ τοῦ Σαιξπήρου εἶναι ἀπλούστατα καὶ καθαρῶτατα ἀλήθεια ἐκ τῆς πραγματικότητος εἰλημμένα. Αἱ γυναῖκες τοῦ Σαιξπήρου θεάτρου, ἰδίᾳ εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας, εἶναι ἐν γένει εἰλικρινεῖς καὶ καλόβουλοι καὶ ἔχουσι πάντοτε, ἀκόμη καὶ ὅταν ἦναι ἔνοχοι, βάσιν τινὰ ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης, ἣτις καθιστᾷ αὐτὰς συμπαθεῖς, ὅπως τὰς γυναῖκας τοῦ Ἀλιγιέρη.

Ἀνεφέρα ἤδη τινὰς ἐκ τῶν εὐγενεστέρων γυναικείων χαρακτῆρων ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ Σαιξπήρου· ἀνεφέρα μόνον ὀλίγους, ἀλλ' ἠδυνάμην νὰ ἀναφέρω πλείστους ὅσους. Τὰ δράματα τοῦ Σαιξπήρου εἶναι, ὡς γνωστόν, (ἐκτὸς τῶν ἀποκρύφων) τριάκοντα ἑπτὰ, αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ δημιουργηθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ, ὑπερβαίνουσι τὴν ἑκατοντάδα· καὶ εἰς ὅλα τὰ δράματα ταῦτα, ἐξαιρέσει ἑνὸς μόνου, τοῦ *Τίμωνος τῶν Ἀθηναίων*, αἱ γυναῖκες ἔχουσι χαρακτῆρα σημαντικὸν καὶ

ΙΣΠΑΝΙΣ ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ.

Εικὼν ὑπὸ Η. Mühlthaler.

σπουδαίαν δράσιν· και ἐξ ὄλων τῶν γυναικῶν τούτων μία μόνη εἶναι ματαιόδοξος και ἐλαφρόνους, ἡ Κρεσσίδα. Εἰς ταύτην δύναται ἴσως νὰ προστεθῆ και ἡ Λαίδη Ἄννα. Δύο ἄλλα περιστατικά ἀποδεικνύουσι πόσον ὑψηλὴ ἦτο ἡ ἰδέα τοῦ Σαιξπήρου περὶ τῶν γυναικῶν. Μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Σαιξπήρου εἰς μόνος δὲν ἔχει πίστιν εἰς τὴν ἀγαθότητα και εὐκρίνειαν τῆς γυναίκος, και ὁ μόνος οὗτος δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἀλλὰ τέρας, ὁ Ἰάγος. Εἰς ἄλλος ἀνὴρ, ἀφοῦ ἀπώλεσε τὴν πίστιν εἰς τὴν γυναίκα ἀρετὴν, δὲν εὐρίσκει πλέον οὐδαμοῦ ἡσυχίαν, ὁ Ἀμλέτος. Ὁ Ἀμλέτος ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ἠδυνήθη νὰ παρηγορηθῆ διὰ τὴν ἀπώλειαν του θρόνου· ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἔμαθεν ὅτι ἡ μήτηρ ἦτο ἔνοχος, γίνεται πλέον ἄλλος ἄνθρωπος. — ἀστάθεια τὸ ὄνομά σου εἶνε γυνή. — Ἴδου ἡ φοβερὰ σκέψις ἣτις ἔκτοτε κατέχει ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀμλέτου, ἡ σκέψις ἣτις καταστρέφει τὸν βίον του και δηλητηριάζει τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Ὀφηλίαν.

„Τόσον ἀλλόκοτος και παράδοξος ἔρωτος, ὅπως ὁ τοῦ Ἀμλέτου πρὸς τὴν Ὀφηλίαν, παρατηρεῖ ὁ Dowden, οὔτε ἐφάνη ποτὲ πρότερον οὔτε θὰ φανῆ πλέον εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον. Μία σειρά ὑβρεῶν και μομφῶν, ἀγνωστον ἀν ἀληθινῶν ἢ πλαστῶν, τὰς ὁποίας ὁ Ἀμλέτος ἀπευθύνει πρὸς τὴν Ὀφηλίαν, και ὀλίγαι συνδιαλέξεις ἀμφιβόλου σημασίας ἢ ἀπρεπεῖς, ἰδοὺ ὄλαι αἱ ἐρωτικαὶ σκηναὶ τοῦ δράματος.“

Ἐχει δίκαιον ὁ Dowden! ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει διότι ὁσάκις ἐν τῷ δράματι ὁ Ἀμλέτος συναντᾷ τὴν Ὀφηλίαν, ἔχει ἤδη λάβῃ παρὰ τῆς σκιάς τοῦ πατρὸς του τὴν μοιραίαν ἀποκάλυψιν, γνωρίζει πλέον ὅτι ἡ μήτηρ του εἶναι ἔνοχος, ἀπώλεσε πλέον διὰ παντὸς τὴν πίστιν εἰς τὴν γυναίκα.

Κριτικοὶ τινες προέβησαν μάλιστα μέχρι τῆς ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀμλέτου πρὸς τὴν Ὀφηλίαν. Εἰς ἐμὲ οἱ ὑβριστικοὶ ἐκεῖνοι λόγοι και αἱ μομφαὶ φαίνονται τρανώταται ἀποδείξεις ἔρωτος, και ἀν ἀκόμη δὲν εἶχε βεβαιωθῆ ὁ ἔρωτος διὰ τῶν μετὰ τοῦ πατρὸς και τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ὀφηλίας συνδιαλέξεων κατὰ τὰς πρώτας σκηνὰς τοῦ δράματος, και διὰ τῶν τελευταίων τῆς μεγάλης και ὑψηλῆς παραφροσύνης λόγων, οὗς ὁ Ἀμλέτος πηδήσας εἰς τὸν τάφον τῆς Ὀφηλίας ἀπευθύνει πρὸς τὸν Λαέρτην και πρὸς τοὺς ἄλλους, οἵτινες συνοδεύουσι τὸν νεκρὸν αὐτῆς εἰς τὸν τάφον.

„Ἐγὼ ἠγάπησα τὴν Ὀφηλίαν. Ἡ ἀγάπη τεσσαράκοντα χιλιάδων ἀδελφῶν συνηνωμένη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸν ἔρωτά μου. (Και ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λαέρτην.) Εἰπέ μου, τί εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς δι' αὐτήν; . . . Ἐμπρός! Δεῖξε τί πράγμα εἶσαι ἰκανὸς νὰ κάμῃς χάριν

αὐτῆς; Θέλεις νὰ κλαύσῃς; θέλεις νὰ κομματιασθῆς; θέλεις ν' ἀποθάνῃς τῆς πείνας; νὰ ξεδιψάσῃς μὲ χολήν; κροκόδειλον νὰ φάγῃς; Ἐγὼ τὰ κάμνω ὅλ' αὐτά. Θέλεις μαζὶ τῆς νὰ ταφῆς ζωντανός; Αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ κάνω.“

V.

Δύναται τις νὰ ἔχη οἰανδήποτε γνώμην θελῆ περὶ τῆς τέχνης τοῦ Σαιξπήρου· ἐν πράγμα ὅμως εἶναι ἀναμφισβήτητον, και περὶ τούτου πάντες οἱ μελετήσαντες μετὰ σπουδῆς και ἐπισταμένους τὰ ἔργα του, συμφωνοῦσι κατ' ἀνάγκην, ὑπὸ τῆς προφανοῦς και προδήλου ἀληθείας ἀναγκαζόμενοι, ὅτι δηλαδὴ ὁ Σαιξπήρος εἶνε ὁ παραδοξότερος και θαυμαστότερος δημιουργὸς ἀνθρωπίνων χαρακτήρων, ὁ μᾶλλον ἐξαισιος και θαυμαστός ἐξ ὅσων ποτὲ ἀνεφάνησαν ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ποιήσεως. Καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ ὑπῆρξεν ὡσαύτως μέγας δημιουργὸς ἀνθρωπίνων χαρακτήρων και τὰ δράματα, τὰ μυθιστορήματα, τὰ ποιήματά του εἶναι πλήρη ἀναριθμητῶν και ποικιλωτάτων προσώπων· ἀλλὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα τοῦ Βίκτωρος Οὐγὼ εἶναι μᾶλλον δημιουργήματα τῆς φαντασίας του παρὰ ἀνθρωποὶ ἀληθινοί, εἶναι δημιουργημένοι μὲ νοῦν, μὲ ἀέρα και μὲ φῶς, ὄχι μὲ σάρκα και ὄστα. Ἄν ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς ἀρχαίους, ὁ μόνος ποιητῆς ὅστις κατὰ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα και ἀληθειαν τῶν χαρακτήρων δύναται νὰ συγκριθῆ μὲ τὸν Σαιξπήρον εἶναι ὁ Δάντε, ὅστις, ὡς ὑπνηγίχημεν, δύναται και κατὰ τὴν δύναμιν τῆς δραματικῆς παραστάσεως νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸν Ἄγγλον ποιητὴν. Ἄν ὁ Δάντε εἶχε δυναθῆ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ὕλην τῆς δραματικῆς του ποιήσεως ἐν τῇ τοῦ Σαιξπήρειου δράματος μορφῇ, θὰ εἶχεν ἴσως ὁ Σαιξπήρος ἐν Ἰταλία κατὰ τρεῖς αἰῶνας ἀρχαιότερον προκάτοχον, ἀν ὄχι μεγαλύτερον, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι μικρότερον του. Καὶ κατὰ τὴν ποικιλίαν ὡσαύτως τῶν χαρακτήρων ὁ Ἰταλὸς ποιητῆς δὲν θὰ ὑπελείπετο βεβαίως τοῦ Ἄγγλου.

Ἄλλὰ τὸ ποικίλον και ἀναριθμητὸν πλῆθος τῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν, ὅπερ βλασφημεῖ, παραπονεῖται και παρακαλεῖ εἰς τὰ τρία βασίλεια τοῦ Δαντείου ποιήματος εἶναι ἴσως ὀλιγώτερον ποικίλον ἐκεῖνου, ὅπερ κινεῖται και ἐνεργεῖ και ὀμιλεῖ εἰς τὰ δράματα τοῦ Σαιξπήρου. Λέγω ἴσως, ὀμιλῶν περὶ τῶν ἀνδρῶν και γυναικῶν ὁμοῦ λαμβανομένων, διότι ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀριθμὸς και ἡ ποικιλία αὐτῶν παρὰ τῷ Σαιξπήρῳ εἶναι πολὺ ἀνωτέρα ἢ παρὰ τῷ Δάντε.

(ἔπειτα συνέχεια.)

ΟΠΤΑΣΙΑΙ

ὑπὸ ἸΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥΡΤΕΝΙΕΦ.

(συνέχεια και τέλος.)

„Ἐσφαλα, τὸ βλέπω. Φέρε με μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, Ἐλλίς, σὲ παρακαλῶ· βλέπεις; ἐκεῖ κάτω εἶνε ὁ πρίγκιψ Κουλιμαμέτωβ, ὁποῦ περιπατεῖ εἰς τὸ Boulevard· ἐκεῖ εἶνε και ὁ φίλος του Σέργιος Βαραξίν, ὅστις τοῦ κάνει νεῦμα μὲ τὸ χεῖρ και τοῦ φωνάζει: Ἰβάν Στεφάνιτς, allons souper; J'ai engagé la . . . en personne. Ἐλλίς, φέρε με μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, μακρὰν ἀπὸ αὐτὸ τὸ Mabilie, ἀπὸ αὐτὴν τὴν Maison-dorée, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Gandins και Biches, ἀπὸ τὸ Jockeyklub, ἀπὸ τὰ ζουρισμένα κεφάλια τῶν στρατιωτῶν και

ἀπὸ τοὺς στρατῶνας, ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας μὲ τὰ μυτερὰ γένεια, ἀπὸ τοὺς παίκτης τοῦ Domino και τοῦ χρηματιστηρίου· μακρὰν ἀπὸ ταῖς κόκκινες κορδέλλες εἰς ταῖς κομπότρυπες τῶν φορεμάτων και τῶν ἐπανωφορίων, μακρὰν ἀπὸ τὸν κύριον De Foy, τὸν ἐφευρέτην τῆς „specialité des mariages“, μακρὰν ἀπὸ τὸν Δρ. Charles Albert και τὰς δωρεὰν συμβουλὰς του, μακρὰν ἀπὸ τοὺς φιλολογικοὺς συλλόγους και τὰ ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεως φυλλάδια, ἀπὸ τὴν παρισιανὴν κωμῳδίαν και τὰ παρισιανὰ μελοδραμάτια, ἀπὸ